

Arrest

**nr. 195 506 van 24 november 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat K. BLOMME en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 23 augustus 2016 België is binnengekomen, diende op 25 augustus 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op 25 oktober 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 26 oktober 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 25/08/2016
Overdracht CGVS: 19/10/2016*

U werd gehoord in de Hulpgevangenis van Leuven op 3 april 2017 van 10.00 uur tot 14.01 uur. Uw advocate meester Marijke VAN DER HASSELT was eveneens aanwezig. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig was.

A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger. Uit leeftijdsonderzoek bleek dat u 20,6 jaar oud was in september 2016. U bent afkomstig uit het dorp Jani Kalay in het Khogyani district van de provincie Nangarhar. U bent een soennitische moslim van Pashtou origine. U woonde in Jani Kalay samen met uw beide ouders, broers en zussen.

U ging gedurende één jaar naar school. Vanaf uw veertien jaar stuurde uw nonkels u naar de madrassa in Jinaroon, die u gedurende ongeveer een jaar frequenteerde.

Ongeveer een jaar en vier maanden voor uw vertrek naar Europa, sloten M. K. en A. K., uw nonkels langs vaderskant, zich aan bij de taliban. Enkele maanden later sloot ook uw oudste broer I. zich vrijwillig aan bij de taliban. Uw tweede oudste broer H. werd verplicht zich bij de taliban te voegen. Hij deed mee aan een training en verdween daarna. Sindsdien heeft uw familie niets meer van hem gehoord.

Toen uw nonkels te horen kregen dat de taliban opnieuw een militaire training zou organiseren, verwachtten zij dat ook u hieraan zou deelnemen. U wilde dit echter niet. Uw ouders waren hier evenmin mee akkoord. Zij stuurden u daarom naar F., uw nonkel langs moederskant die in Wazirad woonde. U verbleef hier gedurende vijf dagen. Na vijf dagen kwamen uw nonkel M. K. en uw broer I. u bij uw nonkel halen. Zij brachten u naar het buitenverblijf van één van uw ooms, waar u door hen werd geslagen. Uw vader was hiervan echter op de hoogte, kwam tussen en slaagde erin u mee naar huis te nemen. U bleef vervolgens tien dagen in uw ouderlijk huis. De elfde dag werd u door uw vader opnieuw naar uw nonkel F. gestuurd. Hier wachtte u enkele uren, tot een smokkelaar u kwam halen en u meenam naar Jalalabad.

Via Jalalabad en Kaboel reisde u naar Iran. Via Turkije en Bulgarije kwam u Europa binnen. U vroeg voor een eerste maal asiel aan in Noorwegen. U wachtte uw beslissing echter niet af en reisde door naar België. Op 23 augustus 2016 kwam u aan in België. Twee dagen later, op 25 augustus 2016 vroeg u ook hier asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u geen documenten voor.

Op 2 maart 2017 werd u opgepakt door de politie op beschuldiging van drugshandel. Op 26 juni 2017 werd u door de rechtbank van eerste aanleg in Leuven veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 30 maanden omwille van de verkoop van verdovende middelen aan minderjarigen. Het vonnis maakt gewag van de bijzondere ernst van de feiten waarvoor u werd veroordeeld (dealen aan minderjarigen in de omgeving van een school, uit geldgewin), die een strenge hoofdgevangenisstraf verantwoorden.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden.

De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U verklaarde van uw geboorte tot uw vertrek in Jani Kalay te hebben gewoond (DVZ vragenlijst nr. 11 p. 4). Uw gebrekkige verklaringen en kennis omtrent uw omgeving en het district konden het CGVS echter niet overtuigen van het feit dat u recent voor uw vertrek uit Afghanistan in Jani Kalay uw vaste verblijfplaats had.

Uit uw verklaringen bleek dat u wel over enige kennis van de regio rond Jani Kalay beschikte. Zo noemde u verschillende dorpen op die werden teruggevonden op de kaart, zoals Ester Kalay, Wadesar, Bulalkhail, Malik Kala en Morga. Echter bleken er in uw kennis van de regio toch enkele hiaten te zitten, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u van uw geboorte tot en met uw vertrek uit Afghanistan in deze regio heeft gewoond.

Zo konden uw verklaringen omtrent de omgeving rond uw dorp niet overtuigen. U verklaarde dat Tor Ghar ('zwarte berg') een berg was en dat er eveneens bergen waren in Tangi. Gevraagd naar Spin Ghar ('witte berg') wist u dat dit ook een berg was. U verklaarde echter dat u deze berg nog nooit zelf gezien had en dat u de naam van de berg voor het eerst in het asielcentrum had gehoord (CGVS p. 16). Dit is echter zeer opmerkelijk. Uit de verschillende kaarten die werden toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat de berg Spin Ghar ten zuiden van uw dorp zou liggen. U zou deze berg dan ook ten zuiden van uw dorp hebben kunnen zien. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Spin Ghar ook de benaming is die wordt gegeven aan de volledige bergketen in het zuiden van de provincie Nangarhar, die de grens tussen Afghanistan en Pakistan vormt. De besneeuwde pieken van het Spin Ghar gebergte zijn van heinde en verre te zien in het district Khogyani. Het feit dat u beweerde deze naam pas voor de eerste keer in een opvangcentrum na uw vertrek uit Afghanistan te hebben gehoord, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Khogyani. Eveneens merkwaardig waren de vage verklaringen die u aflegde omtrent de radiokanalen waar uw familie naar luisterde. Zo verklaarde u tijdens het gehoor in het kader van uw asielaanvraag in Noorwegen, dat jullie over een radio beschikten. U verklaarde echter geen namen van radiostations te kennen. U kon slechts vertellen dat uw vader naar het nieuws luisterde en dat er in het Pashto werd uitgezonden. U verklaarde dat de radiokanalen geen naam hadden, maar slechts een nummer waren dat men juist moet zetten. Gevraagd wat dan het nummer was van het radiokanaal waarnaar uw vader luisterde, beweerde u dit niet te kennen (vertaling asielregistratierapport Noorwegen, p. 10). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er verschillende radiozenders zijn die in Nangarhar worden uitgezonden en die wel degelijk over een naam beschikken. Het feit dat u enerzijds beweert over een radio te beschikken thuis, maar anderzijds geen enkele naam noch frequentienummer van een radiokanaal waarnaar jullie in Khogyani zouden luisteren kan opnoemen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Khogyani.

Verder legde u ook vage verklaringen af omtrent de belangrijke personen in uw gebied. Zo verklaarde tijdens uw gehoor in Noorwegen, wanneer u gevraagd werd naar de gouverneur van Khogyani, dat de leider van het Kaga district Haji Zaman zou zijn (vertaling asielregistratierapport Noorwegen, p. 10). Deze informatie is echter niet correct. Gezien Haji Zaman reeds in 2010 overleed, kon de districtsgouverneur van Khogyani op het moment van uw vertrek in 2016 bezwaarlijk Haji Zaman zijn. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u, gevraagd naar de gouverneur van uw district, de naam zou noemen van iemand die reeds zes jaar overleden was. Ook tijdens uw gehoor op het CGVS in het kader van uw asielaanvraag in België, noemde u de naam van Haji Zaman. Hoewel u op de hoogte was van enkele zaken omtrent Haji Zaman, bleken uw verklaringen toch niet overtuigend. Zo wist u wel dat Haji Zaman vroeger taliban commandant was, een huis had in Zawa en door de taliban werd gedood. U wist eveneens dat sommige mensen de zoon van de moord op Haji Zaman verdachten (CGVS p. 17). Gevraagd echter of Haji Zaman belangrijke familie heeft, verklaarde u slechts dat hij bekend was in heel Khogyani. Gevraagd of Haji Zaman familie had die eveneens politiek actief was, verklaarde u dit niet te weten (CGVS, p. 17).

Er dient echter opgemerkt te worden dat, sinds Haji Zaman in 2010 stierf, zijn broer Haji Mohammad Aman Khairi verschillende belangrijke politieke functies overnam. De zoon van Haji Zaman, nl. Javed Zaman is eveneens politiek actief, nl. als lid van de provinciale raad. Gezien Haji Zaman afkomstig was uit een regio, die niet ver van de uwe lag – u verklaarde immers zelf zijn huis te hebben gezien – en gezien u zelf verklaarde dat hij in uw regio de sterkste man was, lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u niet meer informatie over zijn familie zou kunnen geven. Het is daarenboven zeer opmerkelijk dat u enkel en alleen de naam van Haji Zaman wist te geven als machtige persoon uit uw streek. Gevraagd of u andere personen kende, zei u van niet. Haji Zaman was de sterkste man in uw gebied en Sarboland was de machtigste talibancommandant in uw regio (CGVS p. 17). Het feit dat u, gevraagd naar personen die machtig waren in uw regio (iets waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat u op de hoogte zou zijn, zelfs indien u niet naar de radio luisterde of politiek volgde) slechts één naam kon opnoemen van een persoon die daarenboven reeds 6 jaar dood was, doet dan ook ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst. Evenmin bleek u op de hoogte te zijn van mensen die in de overheid werkten en uit Khogyani afkomstig waren. Gevraagd immers of er in de overheid mensen zaten die uit Khogyani kwamen, verklaarde u dat de mensen in uw regio bang waren om een job uit te oefenen. Nogmaals gevraagd of er in de overheid mensen zaten die afkomstig zijn uit Khogyani, antwoordde u dat er in uw plaats geen mensen zijn die voor de overheid werken (CGVS, p. 17). Uit informatie (toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt echter dat verschillende nationale parlamentsleden afkomstig zijn uit Nangarhar en Khogyani. Het feit dat u zulke vage en ontwijkende antwoorden gaf, hiernaar gevraagd, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst.

Bovendien bleek u geen weet te hebben van verschillende gebeurtenissen die plaatsvonden in uw streek recent voor uw vertrek uit Afghanistan.

Zo konden uw verklaringen omtrent de verkiezingen niet overtuigen. Gevraagd wanneer de laatste verkiezingen in Afghanistan plaatsvonden, verklaarde u geen TV te hebben, dus daar niets van te weten. U verklaarde dat er in jullie plaats geen verkiezingen werden gehouden. Verder wist u niet waarvoor de verkiezingen werden gehouden, noch op welk niveau de verkiezingen dan wel waren, nationaal of provinciaal. U verklaarde nogmaals dat er in uw plaats geen verkiezingen waren, gezien de taliban dat niet toeliet (CGVS p. 9). Uit de verklaringen die u aflegde bleek echter wel dat uw familie over een radio beschikte (vertaling asielregistratierapport Noorwegen, p. 10). Er kan dan ook verwacht worden dat u en uw gezin enigszins op de hoogte waren van de gebeurtenissen die plaatsvonden in Afghanistan. Gezien uit informatie blijkt dat in Afghanistan in het voorjaar en de zomer van 2014, slechts een jaar en half voor uw vertrek, presidentsverkiezingen plaatsvonden waarbij Ashraf Ghani als president werd verkozen, die daarbij Karzai opvolgde na een ambtstermijn van 12 jaar, kan dan ook verwacht worden dat u enigszins op de hoogte zou zijn van feiten. De loutere verklaringen dat u hier niets van wist omdat u geen TV had en in uw streek geen verkiezingen doorgingen volstaat niet. Het feit dat u slechts zulke beperkte verklaringen over de verkiezingen kan afleggen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Afghanistan.

Ook over de aanwezigheid van buitenlandse troepen in uw district legde u vage en incorrecte verklaringen af. Gevraagd of er buitenlanders in uw district, in Khogyani waren, begon u te vertellen over een man die bij de politie was. Gevraagd of deze man dan een buitenlander was, verklaarde u dat het een Afghaan betrof. Wederom gevraagd of er Amerikanen in Khogyani waren verklaarde u van niet (CGVS p. 10). Deze verklaringen komen echter niet overeen met informatie waarover het CGVS beschikt. Uit informatie blijkt immers dat het Amerikaanse leger verschillende basissen had in Khogyani, nl. FOB Connolly en FOB Lonestar, dat Amerikaanse soldaten in Khogyani hielpen bij operaties tegen de taliban, en dat er in februari 2012 een incident voorviel op FOB Lonestar waarbij een Afghaanse soldaat twee Amerikaanse soldaten doodschoot naar aanleiding van een eerder incident waarbij korans verbrand werden. Gelet op deze verschillende gebeurtenissen kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat de Amerikaanse aanwezigheid in Khogyani onopgemerkt zou zijn gebleven. Het feit dat u daarentegen beweerde dat er geen Amerikanen in Khogyani aanwezig waren doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Khogyani.

Uit verschillende bronnen blijkt daarenboven dat er niet lang voor uw vertrek uit Afghanistan een aanslag plaatsvond op in de moskee van het districtscentrum van Khogyani. Bij deze aanslag tijdens het vrijdagsgesbed zou de mullah van de moskee zijn omgekomen, zouden er enkele doden en een dertigtal gewonden zijn gevallen. Gevraagd echter of u weet had van incidenten die gebeurden in Kaga antwoordde u van niet (CGVS, p. 10).

Gezien u echter zelf beweerde in Khogyani te hebben gewoond, kan dan ook van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van dergelijke aanslag die in het districtscentrum had plaatsgevonden. Het feit dat u hier niets over schijnt te weten doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst uit Jani Kalay.

Het is daarenboven opmerkelijk dat de verklaringen die u aflegde over uw reisroute van Jani Kalay naar Iran zo beperkt bleven. Zo verklaarde u dat u eerst naar Jalalabad was gereisd en vandaar naar Kabul bent gegaan. Gevraagd waar u de grens met Afghanistan overstak, verklaarde u geen plaatsen te weten. De smokkelaar zou u enkel gezegd hebben 'dit is Kabul', 'dit is Iran'. Gevraagd welke plaatsen u onderweg naar Iran was gepasseerd, verklaarde u dit niet te weten gezien ze u in een tank van een wagen staken. Nogmaals gevraagd waar in Afghanistan u de grens overstak, in welk provincie, verklaarde u het niet te weten en de plaats niet te kennen (CGVS p. 5). Gezien verwacht kan worden dat dergelijke reis toch enige indruk achterlaat op iemand die beweert nog nooit voordien naar Jalalabad te zijn geweest, kan bijgevolg van u verwacht worden dat u meer gedetailleerde verklaringen zou afleggen over uw reisroute. Het feit dat u zelfs niet kan zeggen in welke provincie van Afghanistan u was op het moment dat u de grens overstak, is zeer opmerkelijk. De vage verklaringen omtrent uw reisroute scheppen dan ook geen duidelijkheid over uw precieze reisweg en de plaats vanwaar u vertrok. Uw vage verklaringen kunnen dan ook niet aannemelijk maken dat u uw reis naar Europa vanuit Jani Kalay in het Khogyani district begon.

Als laatste dient opgemerkt te worden dat u geen enkele documenten kunt voorleggen die uw afkomst uit Afghanistan en Khogyani kunnen aantonen. U legde tevens tegenstrijdige verklaringen af omtrent het ontbreken van dit document. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor, afgenomen door de dienst Minteh dat uw taskara zich nog in Afghanistan zou bevinden. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat plaatsvond op 14 oktober 2016 verklaarde u echter dat u uw taskara in het opvangcentrum in Noorwegen was verloren. Uw vader had gezegd dat hij u een duplicaat zou opsturen (DVZ vragenlijst nr. 24 p. 8). Tijdens uw gehoor op 3 april 2017 verklaarde u echter dat uw taskara nog steeds in uw dorp in Jani Kalay zou zijn. U zou uw taskara niet hebben meegenomen. Geconfronteerd met de verklaringen uit uw gehoor op DVZ verklaarde u dat u uw taskara niet kreeg toen u in Noorwegen was (CGVS p. 16). Deze inconsistente verklaringen over het ontbreken van uw taskara, doet dan ook afbreuk aan uw de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u ook over uw leeftijd bedrieglijke verklaringen aflegde. Zo verklaarde u tijdens de prescreening van uw asielaanvraag, die plaatsvond op 24 augustus 2016, dat u op dat moment 16 jaar en 4 maanden oud zou zijn. Leeftijdsonderzoek gaf echter andere resultaten. Zo bleek uit leeftijdsonderzoek dat u op de datum van 8/9/2016 een leeftijd zou hebben van 20,6 jaar (met standaarddeviatie van 2 jaar). Hoewel het aannemelijk kan zijn dat Afghanen niet op de hoogte zijn van hun precieze geboortedatum, is het gezien het grote verschil tussen uw beweerde en uw vastgestelde leeftijd niet geloofwaardig te noemen dat u zich dermate zou vergissen. Daaruit kan geconcludeerd worden dat u de Belgische asielinstanties intentioneel hebt proberen misleiden over uw leeftijd, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aantast.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Khogyani gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Khogyani heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw relaas evenmin geloofwaardig geacht kan worden omwille van de inconsistente verklaringen die u aflegde tijdens uw asielaanvragen in Noorwegen en België.

Zo verklaarde u tijdens uw asielaanvraag in België dat u twee broers zou hebben, namelijk uw broer I. die reeds sinds een jaar en twee maanden bij de taliban was (CGVS p. 11) en uw tweede oudste broer A., die zou hebben deelgenomen aan een opleiding van de taliban en daarna zou zijn verdwenen (CGVS p. 13).

Er kan echter geen geloof gehecht worden aan het feit dat u überhaupt een broer zou hebben die bij de taliban heeft gewerkt. In het interview dat u aflegde in het kader van uw asielaanvraag in Noorwegen vermeldde u immers slechts één broer te hebben, namelijk uw boer H. (vertaling asielregistratierapport Noorwegen, p. 3/12). U repte met geen woord een tweede oudere broer die zich bij de Taliban zou hebben aangesloten (vertaling asielregistratierapport Noorwegen, p. 11). Het is echter weinig geloofwaardig dat u, gevraagd naar de samenstelling van uw gezin en naar uw asielmotieven, zou nalaten één van uw broers te vermelden. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u nog een oudere broer zou hebben die bij de taliban zou hebben gewerkt. Deze vaststelling vindt ondersteuning in de verklaringen die u aflegde omtrent het werk van uw broer bij de taliban. U verklaarde immers dat uw broer die voor de taliban werkte niet betaald werd. U zei letterlijk; "Mensen die voor de taliban werken, worden niet betaald" (CGVS p. 12). Deze verklaringen stroken echter niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo blijkt immers dat de betaling die de Taliban aan zijn strijders geeft, de belangrijkste stimulans is voor jongeren om zich bij hen aan te sluiten. Uit een rapport van het 'Institute for War and Peace' blijkt bovendien dat tot 70% van de jonge Taliban strijders in Afghanistan vechten voor het geld en niet uit ideologie (EASO Country of Origin Information, Afghanistan, Taliban Strategies - Recruitment p. 26-27). Indien u daadwerkelijk een oudere broer had die voor de Taliban zou werken en die zelfs van u zou eisen dat u zich eveneens bij de Taliban aansloot (CGVS p. 12), kan echter wel van u verwacht worden dat u van deze praktijk op de hoogte zou zijn. Het feit dat de verklaringen omtrent het werk van uw broer voor de taliban, tegenstrijdig zijn met de informatie die hierover te vinden is, doet wederom geloven dat u géén enkele broer had die zich bij de taliban zou hebben aangesloten.

Bovendien legde u inconsistente verklaringen af omtrent de opleiding die u zou gekregen hebben. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op DVZ in het kader van uw asielaanvraag in België dat uw nonkels u naar de militaire opleiding in de koranschool stuurden. Daar werd met u gesproken over jihad en werd u geleerd om wapens te gebruiken. U volgde deze opleiding voor vier dagen. Gezien u dit niet wilde en uw ouders hier evenmin achterstonden verliet u Afghanistan (CGVS vragenlijst 3.5). Tijdens uw gehoor in het kader van uw asielaanvraag in Noorwegen verklaarde u echter dat u nooit naar school bent gegaan. U zou evenmin naar de koranschool zijn geweest. Uw moeder had u de koran geleerd gezien zij die vanbuiten kende (vertaling asielregistratierapport Noorwegen, p. 9, 12). Deze feiten stroken echter geenszins met de verklaringen die u aanhaalde tijdens uw asielaanvraag in België en waaruit bleek dat de militaire opleiding die u in de koranschool kreeg de reden zou zijn voor uw vertrek uit Afghanistan. Het feit dat u zulke tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent uw dagelijks leven en de aanleiding voor uw vertrek, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

De verklaringen die u aflegde in België en in Noorwegen over deze asielmotieven waren evenmin consistent. Zo verklaarde u tijdens uw asielprocedure in Noorwegen dat u Afghanistan had verlaten gezien de Taliban op deuren klopten en mensen vroegen deel te nemen aan de jihad. De taliban zou nooit u zijn komen halen, zij zouden enkel voor uw oudere broer zijn gekomen gezien die zijn baard had geschoren. Uw moeder zou uw broer hebben verborgen. U haalde eveneens een eigendomsvete aan met uw oom, waarbij uw broer door uw oom in de voet werd geschoten. Dit zou de reden zijn waarom uw vader u naar Europa stuurde (vertaling asielregistratierapport Noorwegen, p. 11). Tijdens uw asielaanvraag in België bleek uit uw verklaringen echter dat de reden waarom u Afghanistan zou hebben verlaten, het feit was dat uw nonkels en broer u naar uw leven stonden indien u niet deel zou nemen aan de training die de taliban hield in Chamtala. Daarenboven zou uw broer A. zijn verdwenen, nadat hij deelnam aan dergelijke opleiding die werd georganiseerd door de Taliban. Het feit dat u tijdens de twee verschillende asielprocedures zulke uiteenlopende verklaringen aflegt, die onmogelijk met elkaar te verenigen zijn, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder werd uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan gerelativeerd door uw eigen verklaringen en uw gedrag. Tijdens uw asielprocedure in Noorwegen verklaarde u immers dat de reden waarom u niet naar Afghanistan kon terugkeren was gezien uw vader voor uw reis betaald had. U wilde niet naar Afghanistan terugreizen gezien uw vader geld had neergeteld om u in Europa te krijgen. U informeerde zelfs hoe groot het bedrag was dat u zou krijgen indien u vrijwillig zou terugkeren (vertaling asielregistratierapport Noorwegen, p. 11). Dergelijke antwoorden, gevraagd naar uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan laten dan ook niet toe te concluderen dat u in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren. Bovendien bleek dat u Noorwegen had verlaten voordat u een beslissing in uw asielaanvraag had gekregen. U zou niet op uw beslissing hebben gewacht omdat veel mensen in Noorwegen een negatieve beslissing kregen en u in de bergen woonde en er geen faciliteiten voor u waren (CGVS p. 3).

Het is echter zeer opmerkelijk dat iemand die verklaart zijn land te hebben verlaten omwille van het feit dat zijn leven in gevaar is, de beslissing in zijn asielprocedure niet zou afwachten met als reden het feit dat er geen 'faciliteiten' waren. Het feit dat u Noorwegen verliet alvorens daar een beslissing te hebben ontvangen, ondermijnt dan ook verder enige vrees voor vervolging.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen verhuisd zijn. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers middelen worden omwille van hun samenhang samen besproken. Hij voert een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van de behoorlijk bestuur, van het verbod van willekeur en van het "fair play" beginsel.

Hij licht toe dat hij werkelijkheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd en stelt ernstige problemen te hebben bij terugkeer naar het land van herkomst. Hij dreigt onmiddellijk ingelijfd te worden bij de taliban door zijn nonkels en wanneer hij niet zou meewerken, dreigt hij te verdwijnen zoals dit al gebeurd is met één van zijn broers. De commissaris-generaal heeft onvoldoende onderzoek gedaan naar achterliggende gebeurtenissen en feitelijkheden zoals vermeld in de verklaringen van verzoeker. De commissaris-generaal countert alle elementen één voor één met theoretische tegenargumenten doch schiet op deze wijze tekort in de plicht een grondig onderzoek te verrichten en in de samenwerkingsplicht. De asielaanvraag kan niet zomaar worden afgewezen op basis van eigen geponeerde vermoedens en stellingnames.

Het standpunt van de commissaris-generaal dat de verklaringen van verzoeker en de door hem ingeroepen vrees niet kan aanvaard worden aangezien hij tot de conclusie is gekomen dat er in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees aanwezig is overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en er bovendien geen sprake is van een uitzonderlijke situatie overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, gaat voorbij aan tal van nochtans zeer belangrijke elementen, zoals onder meer niet in het minst het feit dat verzoeker analfabeet is en niet kan lezen of schrijven en zijn jeugdige leeftijd enerzijds en tevens de zeer slechte situatie in het land van herkomst en de oorlogssituatie aldaar anderzijds.

Verzoeker heeft steeds in het dorp Jani Kalay gewoond, hij woonde daar bij zijn ouders, en ging van 's morgens vroeg tot 's avonds op de velden werken, om mee te helpen zodat de familie elke dag kon eten. Hij stond om zes uur op, en ging om acht uur slapen. Hij heeft één jaar school gevolgd dit op 11-12 jarige leeftijd, en dan niet meer. Zijn nonkels stuurden hem vanaf 14 jaar naar de moskee om daar lessen te volgen. Zijn nonkels sloten zich ook aan bij de taliban en gingen druk zetten opdat verzoeker zich ook zou aansluiten. Verzoekers vader evenals verzoeker zelf wilden dit niet en toen de effectieve gedwongen inlijving bijna een feit was, heeft zijn vader ingegrepen, en hem naar Europa gestuurd. Hij reisde van Jalalabad naar Kaboel en ging via "*Memrose*" naar Iran. Hij is geboren in 1996 westerse kalender. In zijn land van herkomst was er een andere kalender, zijn moeder zei hem dat hij 16 jaar was, en hij heeft dit ook zo verklaard tijdens het CGVS-interview.

De commissaris-generaal stelt dat de verklaringen van verzoeker niet overtuigen omtrent zijn omgeving omdat hij verklaarde de witte berg (Spin Ghar) nooit gezien te hebben. Deze berg ligt ten zuiden van het dorp waar verzoeker vandaan komt, tot zover is de stellingname van de commissaris-generaal op basis van kaarten correct. Verzoeker is echter formeel dat de berg niet te zien is vanuit (het deel van) het dorp waarvan verzoeker afkomstig is. Wel is het zo dat deze berg vanaf 15 minuten afstand van de plaats waar verzoeker woonachtig was zichtbaar was, maar verzoeker heeft deze nooit gezien. Hij was nog jong en was altijd aan het werk. Deze berg is op een afstand gelegen, met de auto 1 dag, te voet 3 dagen, van de plaats waar verzoeker woonachtig was. Verzoeker ontkent dat hij gezegd zou hebben dat hij de naam van de berg eerst in België zou gehoord hebben, dit is niet correct.

Inzake de radiokanalen is het zo dat verzoeker zoals gesteld van 's morgens vroeg tot 's avonds op de velden aan het werk was, en hij niet naar de radio luisterde. Het was zijn vader die naar de kanalen luisterde, en dit wanneer verzoeker al aan het slapen was. Verzoeker kende de naam van de radiokanalen niet en ook de nummers niet, het was zijn vader die luisterde. Dit is niet vreemd. Verzoeker weet enkel dat het radiokanalen in het Pashtou waren. Verzoeker had ook nog een zeer jonge leeftijd en was niet geïnteresseerd in de radio. Hij had ook geen tijd om naar de radio te luisteren.

Betreffende de belangrijke personen in diens gebied, was verzoeker op de hoogte van het feit dat dit vroeger Haji Zaman was. Deze persoon heeft hij ook persoonlijk gekend en gezien toen deze naar het dorp van verzoeker kwam. Andere personen heeft hij eigenlijk nooit gekend en gezien. Hij weet dat deze Haji Zaman gestorven is in 2010, maar dit is de enige persoon die hij ooit gekend heeft in die zin dat hij hem ook nog gezien heeft. Andere belangrijke personen kent hij niet persoonlijk. Verzoeker wist veel te vertellen betreffende deze Haji Zaman, zijn dood, enzovoort, en het is duidelijk dat diens verhaal waarachtig is. Hij heeft de waarheid verteld als hij zei dat hij geen andere belangrijke personen kende. De opvolger kende verzoeker bij naam maar voor het overige weet hij niets over deze persoon. Verzoeker heeft correct geantwoord op de vraag. Het feit dat verzoeker wist dat Sarboland de machtigste talibancommandant was in de streek, toont nog maar eens de geloofwaardigheid aan van het asielrelaas. Ook hier is het belangrijk de jonge leeftijd van verzoeker in aanmerking te nemen evenals diens dagelijkse arbeid om het gezin te laten overleven.

Betreffende de verkiezingen is het zo dat deze alleszins nooit plaatsvonden in het dorp van verzoeker aangezien de taliban dit niet toelieten. De leefwereld van verzoeker beperkte zich tot zijn dorp, zijn gezin, zijn familie, zijn werk. Meer was er niet. Verzoeker kende behalve de radio geen elektronische apparatuur. Een telefoon heeft hij voor het eerst gezien toen hij reeds gevlucht was.

Het feit dat de familie over een radio beschikte, belet niet dat het enkel de vader en niet verzoeker was die hier naar luisterde. Over het nieuws werd niet gepraat althans niet met verzoeker, die was te klein. Lezen kon verzoeker ook al niet, hij kan ook niet schrijven en is analfabeet.

Betreffende de aanwezigheid van buitenlandse troepen, heeft verzoeker op de vragen geantwoord naar de werkelijke situatie. Hij heeft gesteld dat er geen Amerikanen in zijn dorp waren. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar twee basissen, Fob Connolly en Fob Lonestar, maar deze basissen zijn geenszins gevestigd in het dorp van verzoeker. Deze basissen zijn gevestigd in een andere stad, en dit op 6 à 7 uur rijden met de auto. Verzoeker heeft dan ook correct gezegd dat er geen Amerikaanse basissen of Amerikanen aanwezig waren in zijn dorp, voor zover hij weet. Er waren er wel in "*Wasir*" en in "*Khaga*".

Verzoeker heeft gezegd wat hij weet. Het incident waarvan sprake was in 2012, gebeurde toen verzoeker 16 jaar oud was, hij is hier niet van op de hoogte. Hij stond in deze periode ook onder invloed van zijn nonkels, misschien weet hij het daarom niet. Zijn leefwereld was zeer beperkt, en hij had geen toegang tot informatiebronnen. Hij stond bovendien nog onder toezicht van diens nonkels.

Betreffende zijn reisroute is het zo dat dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet kan lezen. Behalve de namen die hij gehoord heeft, weet hij geen andere. Hij weet dat hij naast Jalalabad en Kabul gepasseerd is via "*Nemrose*", maar veel meer weet hij niet. Het feit dat hij niet alle namen heeft onthouden van alle steden is ook niet abnormaal gezien zijn achtergrond. Bovendien was het zo dat ze verzoeker in een tank van een wagen gestoken hadden om verzoeker te verbergen. Verzoeker is via "*Gucani*" van Afghanistan naar Iran gegaan.

Betreffende diens Taskara, is het zo dat deze in zijn land van herkomst is gebleven. Er is nooit een Taskara in Noorwegen geweest. Zijn vader zou een duplicaat opsturen. Hierbij moet wel opgemerkt worden dat verzoeker in Noorwegen nooit een interview heeft gehad die naam waardig. Er werden hem een aantal korte vragen gesteld, en verzoeker was naar daar gestuurd door zijn vader. Hij heeft daar nooit een volwaardige verklaring kunnen afleggen betreffende zijn problemen, alles gebeurde zeer vlug en zeer kort en ook gebrekkig.

Betreffende diens leeftijd is het zo dat verzoeker geenszins vertrouwd is met de kalender die hier geldig is. Zijn moeder vertelde hem destijds dat hij 16 jaar oud was en 4 maanden, en het is deze leeftijd die verzoeker heeft herhaald toen dit hem is gevraagd geworden. Verzoeker heeft niemand willen misleiden, hij heeft enkel gezegd wat zijn moeder hem had gezegd.

Betreffende de "*inconsistentie*" tussen de verklaringen in Noorwegen en België is het zo dat de verklaringen in Noorwegen eigenlijk die naam niet waardig zijn, en er daar door verzoeker nooit de waarheid is gesproken of heeft kunnen spreken. Bovendien is er sprake van een al te strenge interpretatie der verklaringen waarbij inconsistenties worden weerhouden die er geen zijn. Verzoeker verklaarde inderdaad dat hij twee broers heeft, namelijk zijn broer I. en zijn broer A.. In Noorwegen heeft verzoeker gesteld dat hij één broer had waarvan hij zeker was dat die nog leefde. Betreffende de andere broer wist hij en weet hij niet of deze nog leeft.

Betreffende de betaling van personen die werken voor de Taliban is het zo dat er ten onrechte geen onderscheid wordt gemaakt door de commissaris-generaal tussen personen die werken voor Daesh en personen die werken voor Al Qaeda. Waar personen die voor Daesh werken inderdaad betaald worden, is dit niet zo voor personen die werken voor Al Qaeda. De broer van verzoeker werkte voor deze laatste groep en werd zoals de andere personen die voor deze groepering werken niet betaald.

Betreffende de verklaringen in Noorwegen inzake diens school en opleiding, dient er opgemerkt te worden dat deze geenszins correct waren. De vader van verzoeker wilde dat hij naar Noorwegen zou gaan, maar verzoeker wilde dit eigenlijk niet. Het is pas wanneer hij in België kwam dat hij de werkelijkheid heeft verteld. Bovendien was er nooit een groot interview in Noorwegen, er was enkel een zeer gebrekkig kort interview aan de orde. Verzoeker had geen enkel vertrouwen in de procedure daar.

Idem inzake de problemen in zijn land van herkomst zoals verteld in Noorwegen, dit is geenszins correct gebeurd en verzoeker heeft de waarheid niet verteld bij gebrek aan vertrouwen. Hij had van in het begin niet de bedoeling om daar te blijven, maar zijn vader zei dat hij daar moest asiel aanvragen.

In Afghanistan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoeker is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en diens leven ten zeerste in gevaar. Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, gaat bewijzen. Van de commissaris-generaal mag verwacht worden dat hij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder dat hij zeker is dat er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland of enig ander element.

Dat in dit verband nog dient opgemerkt te worden dat het terugsturen van personen naar Afghanistan door mensenrechtenorganisaties als totaal onmenselijk wordt bestempeld, gezien niet enkel een paar gebieden, maar ondertussen volledig Afghanistan gebukt gaat onder de oorlog die er aan de gang is. Er werd openlijk bezwaar geuit tegen het beleid dat erin bestaat dat zomaar bepaalde personen worden teruggestuurd zonder rekening te houden met de dreiging die zich op het hele grondgebied voordoet en waarbij deze onterecht wordt beperkt tot een aantal gebieden met de bewering alsof de andere gebieden niet gevaarlijk zouden zijn.

De verslagen waarop de commissaris-generaal zich baseert zijn ondertussen achterhaald door de gebeurtenissen ter plaatse waaruit blijkt dat geen enkel gebied nog als veilig kan bestempeld worden. *In casu* wordt geenszins *in concreto* gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel afdoende onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Afghanistan die er geenszins op verbeterd is.

Minstens is het zo dat deze situatie in Afghanistan *in concreto* diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het beoordelen van de asielaanvraag, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar een manifeste schending van artikel 3 van het EVRM dreigt, en waarbij de wanpraktijken veelal uitgaan van de overheid.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Verzoekers afkomst en herkomst uit Afghanistan wordt niet in vraag gesteld.

De commissaris-generaal diende dus een onderzoek te voeren naar alle elementen die relevant zijn en zo onder meer de verklaringen van verzoeker inzake de recente problemen in het land van herkomst evenals de internationale verslaggeving inzake de oorlog die aan de gang is, en de onmenselijke toestand waarin verzoeker dreigt terecht te komen na zijn terugkeer. Meer bepaald diende de commissaris-generaal zich ervan te vergewissen dat verzoeker geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielaanvraag, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar het land van herkomst.

De commissaris-generaal stelt zelf dat er sprake is van een verslechtering van de veiligheidstoestand ter plaatse, maar op basis van blote beweringen wordt gesteld dat verzoeker daar na zijn terugkeer geen last zou van hebben. Er is sprake van verslagen van enkele maanden oud terwijl de toestand in het land van herkomst van dag tot dag verandert en dit in negatieve zin.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting in het verzoekschrift met betrekking tot de geschonden geachte bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een internationale beschermingsstatus.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen.

Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn nood aan internationale bescherming op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Verzoeker dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekers algemene betoog dat hij waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd kan niet worden bijgetreden, nu in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd waarom aan verzoekers verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Hij volhardt weliswaar in zijn asielrelaas dat hij dreigt ingelijfd te worden bij de taliban door zijn ooms, maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers herkomst uit het district Koghanyi in het zuiden van de provincie Nangarhar niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan ook aan de problemen die zich daar zouden hebben voorgedaan of de problemen die hij vreest bij een terugkeer naar deze regio geen geloof worden gehecht.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn argumentatie dat onvoldoende onderzoek gebeurde naar de achterliggende gebeurtenissen en feitelijkheden van het asielrelaas. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt immers dat de commissaris-generaal is nagegaan wat verzoeker tijdens zijn asielaanvraag in Noorwegen in april 2016 heeft verklaard en dit heeft afgetoetst aan verzoekers verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure in België. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers verklaringen werden onderzocht in het licht van informatie over de berg(keten) Spin Ghar, de beschikbare radiostations, de politieke stamleider Haji Zaman, de presidentsverkiezingen in 2014, de legerbases in Koghanyi, de aanslag op de moskee in Kaga en een COI Focus "*Afghanistan. Rekrutering bij de gewapende oppositie en militie aan overheidszijde.*" van Cedoca. De commissaris-generaal heeft verzoekers verklaringen beoordeeld in het licht van deze relevante feiten over het land van herkomst (Landeninformatie, stuk 18). Verzoekers verklaringen werden niet zomaar afgewezen op basis van eigen geponeerde vermoedens en stellingnames van de commissaris-generaal. Minstens toont verzoeker dit niet concreet aan. Verzoeker houdt overigens ten onrechte voor dat hij analfabeet is, nu hij dit bij aanvang van de asielprocedure niet heeft vermeld (DVZ-verklaring, stuk 19, p. 4). Wanneer ook rekening wordt gehouden met verzoekers verklaringen over zijn leeftijd, dient te worden besloten dat zijn verklaringen dermate verschillen dat hieraan geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Bij de indiening van zijn asielaanvraag verklaarde verzoeker 16 jaar en 4 maanden oud te zijn, zodat zijn geboortedatum op 30 april 2000 werd vastgesteld. In het kader van een leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker een leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, zodat zijn geboortedatum werd gecorrigeerd naar 1 januari 1996. Tijdens het CGVS-interview verklaarde verzoeker eerst dat hij in 1974, 1994 werd geboren, daarna dat hij werd geboren in 1974 in Hamal maand volgens de Afghaanse kalender en tot slot dat hij volgens de Afghaanse kalender in 1994 werd geboren (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 3). Verzoeker kan thans dan ook niet ernstig voorhouden dat aan zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, zoals zijn voorgehouden opleidingsniveau en leeftijd, wordt voorbijgegaan.

Verzoekers toelichting in het verzoekschrift dat hij via "*Memrose*" en "*Gucani*" van Kabul in Afghanistan naar Iran ging, wordt niet aanvaard, nu verzoeker zowel bij aanvang van de asielprocedure als tijdens het CGVS-interview geen antwoord kon geven hoe zijn reisweg van Afghanistan naar Iran was. Op dit punt naar meer uitleg gevraagd, verklaarde hij immers dat hij niet wist waar hij de grens tussen Afghanistan en Iran heeft overgestoken (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 5), zodat de toelichting in het verzoekschrift geldt als een *post factum* verklaring die tot stand is gekomen nadat hij kennis heeft genomen van de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing.

Ook de toelichting dat hij de witte berg niet kan zien vanuit (zijn deel van) het dorp is een loutere bewering, die bovendien weinig overtuigt in het licht van zijn verdere argumentatie dat hij deze wel kon zien op een kwartier afstand van de plaats waar verzoeker woonachtig was, maar deze nooit heeft gezien omdat hij nog jong was en altijd werkte. Verzoekers leefwereld was niet beperkt tot zijn dorp. Hij stelde immers dat hij ooit in het districtscentrum Kaga was geweest (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 4). Verzoekers verklaring dat hij van deze berg hoorde in het opvangcentrum in België, die de bestreden beslissing vermeldt om de opmerkelijke hiaten in de kennis van zijn voorgehouden regio van herkomst te onderbouwen, vindt overigens steun in het administratief dossier (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 16), zodat verzoeker niet louter kan ontkennen dat hij dit heeft verklaard.

Verzoeker tracht ook uit te leggen dat hij niet zelf naar de radio luisterde, maar dat zijn vader naar de radio luisterde toen verzoeker al aan het slapen was, dat hij zelf geen tijd had om naar de radio te luisteren. Verzoekers toelichting komt opnieuw tot stand nadat hij kennis heeft genomen van de motieven van de bestreden beslissing en wordt beschouwd als een poging om alsnog zijn onwetendheid over de radiozenders uit zijn voorgehouden regio van herkomst te relativiseren. Het betoog in het verzoekschrift is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat verzoeker geen naam van de radiozenders kende en dat hij stelde dat deze enkel een nummer hebben. Dit betoog valt enerzijds moeilijk te rijmen met zijn toelichting dat zijn vader naar het nieuws luisterde en dat de uitzendingen in het Pashou waren, zodat verzoeker toch minstens de naam van de zender en enkele nieuwsfeiten moet hebben opgevangen van de uitzendingen. Anderzijds blijkt verzoekers stelling dat de radiozenders geen naam zouden hebben strijdig met de landeninformatie hierover in het administratief dossier.

In het verzoekschrift geeft verzoeker ten onrechte aan dat hij wist dat Haji Zaman in 2010 overleed, nu dit geen steun blijkt te vinden in het administratief dossier. Indien verzoeker Haji Zaman ooit echt heeft gezien, kan geen geloof worden gehecht aan de vage verklaringen die verzoeker over hem aflegt en in het bijzonder over zijn familie die ook een belangrijke politieke rol speelt. De toelichting in het verzoekschrift in verband met verzoekers kennis van belangrijke personen kan de motieven van de bestreden beslissing evenmin in een ander daglicht stellen. Verzoeker blijkt immers geen enkele notie te hebben dat de familie van Haji Zaman, en dan in het bijzonder zijn broer Haji Mohammed Aman Khairi die verschillende belangrijke politieke functies overnam en zijn zoon Javed Zaman die eveneens politiek actief is als lid van de provinciale raad. Dit gebeurde na de dood van Haji Zaman in 2010, zodat verzoeker indien hij werkelijk uit de regio Koghyani afkomstig zou zijn, hiervan toch in een zekere mate van op de hoogte diende te zijn.

Wat de motieven van de bestreden beslissing betreft over verzoekers onwetendheid over de Afghaanse presidentsverkiezingen, kan hij niet volstaan met de toelichting dat hij enkel zijn dorp, gezin, familie en werk kende, dat hij behalve de radio geen elektronische apparatuur kende en dat hij analfabeet is. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat deze persoonlijke elementen op losse schroeven zijn komen te staan. Dit geldt evenzeer voor verzoekers onwetendheid over de aanwezigheid van Amerikaanse troepen in zijn regio. Zelfs los van het feit dat verzoeker niet op de hoogte diende te zijn van een incident van 2012, zijn de verklaringen over de aanwezigheid van buitenlandse troepen vaag, ontwijkend en incorrect. Verzoeker verklaarde dat er geen Amerikaanse troepen waren in Koghyani, terwijl hun aanwezigheid in het district onmogelijk onopgemerkt kan zijn gebleven. Bovendien laat hij het motief met betrekking tot de aanslag op de moskee van het districtscentrum van Khogyani anderhalf jaar voor zijn beweerde vertrek uit Afghanistan ongemoeid, terwijl dit motief correct en pertinent is en ook steun vindt in het administratief dossier. De Raad herhaalt dat verzoeker immers stelde dat hij ooit in het districtscentrum Kaga was geweest (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 4).

Verzoekers uitleg dat hij nooit een taskara heeft gehad in Noorwegen, klemt met zijn verklaringen afgelegd bij aanvang van de asielpcedure (DVZ-verklaring, stuk 19, p. 8). Het is bovendien onlogisch dat hij zijn vader zou vragen om een duplicaat op te sturen, als hij thans meent dat zijn taskara nog thuis ligt. De Raad kan in deze enkel vaststellen dat verzoeker geen enkel document ter staving van enig relevant element van zijn asielaanvraag heeft voorgelegd, zodat slechts rekening kan worden gehouden met verzoekers verklaringen die noch samenhangend, noch aannemelijk zijn. Bovendien blijkt zijn relaas in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend is en relevant is voor zijn asielaanvraag.

De bespreking van de kritiek in het verzoekschrift op de overige motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dringt zich niet langer op, gezien uit de bovenstaande overwegingen blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit Jani Kalay, in het district Koghyani, in de provincie Nangarhar in Afghanistan. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoeker de beweerde herkomst uit Jani Kalay, in het district Koghyani in de provincie Nangarhar in Afghanistan niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de asielpcedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer verzoeker op dit punt uitdrukkelijk werd aangesproken tijdens het CGVS-interview en dus de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 2). Verzoeker, een jonge, alleenstaande man, die het Pashtou machtig is, komt in wezen niet verder dan de algemene verwijzing naar de oorlog in Afghanistan en de situatie in Afghanistan, zonder dat hij concreet duidt waarom deze hem zou verhinderen om terug te keren naar Afghanistan. Het staat immers vast dat verzoekers verklaringen bewust de ware toedracht van zijn asielaanvraag verbergen.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP